Nenda sai üks hea süddamega innimenne parrandud, kedda emma koddo olli ärra elli-tanud ja isse keik tütre eest teinud. Mele haigust neil ial ennam ei olnud, waid ellasid römo ja rahho sees omma ello otsani; teine aitas römuga teist. Olleks mees kohhe kur-jaga wanduma ja peksma hakkanud naene ter-rawat suud prukinud, nutnud ja kojo emma jure jooksnud, siis olleks nende ello iggaweste hukka läinud?

Siin mailma ello orgus
Ellab se, kui otse pörgus,
Kellel on üks riid' ja meel,
Omma abbi-ello teel!
Kanna-pessas weerwad munnad,
Nenda juhtuwad ka sönnad —
Olgo pissukses ehk sures —
Wagga abbi-ello jures!
Ommeti, ei sa sest kärra,
Leppiwad jo kohhe ärra,
Et sest ei saaks willund wiis,
Armastus on armsam siis!

Aeamöötja.

Kerge on kül järge wata,
Kuidas aeg siin ärra lääb,
Uſi päiwi jälle ota,
Mis uus aeg meil jälle toob:
Tunni-kel mis seinas kigub,
Möbab aega wägga heast,
Tikksub, kökksub, lööb ja ligub,
Tunnid möistab seäda peast:
Olgo pimmes, olgo walges,
Kunni otsas pääw ja ö,
Kui tal nui seal rippub külges,
Siis ei löppe temma tö:
Ei ta tühjast köhhust tea,
Ei ka raso leiba sö,
Höl ja päwal on tal hea,
Wina-tilka ta ei jo!